

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและเป็นมาของปัญหา

ผลจากการที่การดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจมีการขยายตัวและมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วนั้น ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นมากมาย และหากปัญหาทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลกระทบต่อประโยชน์ของสาธารณะแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศได้ ดังนั้น รัฐจึงจำเป็นต้องเข้าไปมีบทบาทโดยการแทรกแซงด้วยกลไกทางกฎหมายเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็นไปตามระบบเศรษฐกิจ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สังคมส่วนรวม

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้เกิดเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยด้วย จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อให้ราคาสินค้าโดยเฉพาะสินค้าอุปโภคและบริโภคสูงขึ้นรัฐบาลในขณะนั้นจึงได้ตราพระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. 2480 ขึ้น เพื่อมุ่งเน้นที่จะควบคุมการกระทำต่าง ๆ อันเป็นการกักตุนสินค้าและเก็งกำไรของผู้ประกอบธุรกิจ โดยกฎหมายฉบับนี้ได้มีการแก้ไขสองครั้งคือ ในปี พ.ศ. 2483 และปี พ.ศ. 2484 และได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติป้องกันการการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. 2490 ต่อมาในปี พ.ศ. 2517 จึงได้มีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติป้องกันการการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2517 และได้ใช้บังคับต่อมาจนถึงปี พ.ศ. 2522 แต่โดยที่กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการการค้ากำไรเกินควรที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นมีบทบัญญัติที่ไม่รัดกุมเพียงพอที่จะรักษาประโยชน์ของผู้บริโภคและป้องกันมิให้ราคาสินค้าและค่าบริการต่าง ๆ สูงขึ้นโดยรวดเร็วเกินสมควร¹ กฎหมายดังกล่าวจึงได้ถูกยกเลิกไปโดยกฎหมายกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ในปี พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการกำหนดราคาสินค้าให้เป็นธรรมและป้องกันการผูกขาดและการจำกัดการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ โดยมีบทบัญญัติควบคุมผู้ประกอบธุรกิจในการรวมตัวกันกำหนดราคาสินค้าและค่าบริการ (หมวด 2 การกำหนดราคาสินค้า มาตรา 23 ถึง มาตรา 30) และบทบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นการผูกขาดหรือจำกัดการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ

¹ เหตุผลท้ายพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 69 ตอนที่

(หมวด 3 การป้องกันการผูกขาด มาตรา 31 ถึง มาตรา 38) ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงนโยบายของกฎหมายฉบับนี้อย่างเด่นชัดว่าจะไม่ยอมให้มีการใช้อำนาจการผูกขาดกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้น

แต่เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนลักษณะของรูปแบบในการประกอบธุรกิจต่างๆ มีความหลากหลายมากขึ้น ทั้งนี้ ผู้ประกอบการเองก็พยายามที่จะหาวิธีการในการแข่งขันในตลาดทางการค้ามากขึ้น ประกอบกับการที่ประเทศไทยได้ทำข้อตกลงกับองค์การทางการค้าระหว่างประเทศ จึงทำให้มีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการผูกขาดและกฎหมายเกี่ยวกับการแข่งขันทางการค้ามากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการตราพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 ขึ้น และจากการที่ได้บังคับใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับ ดังกล่าว จึงมีผลให้เป็นการยกเลิกพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522

การแข่งขันทางการค้า ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม ดังเช่นประเทศไทยก็มีกฎหมายเฉพาะที่มุ่งส่งเสริมและคุ้มครองเรื่องการแข่งขันทางการค้าไว้ด้วย คือ พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวมีเจตนารมณ์เพื่อให้มีมาตรการที่เป็นการป้องกันการผูกขาด ลด หรือจำกัดการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ และเพื่อส่งเสริมให้การประกอบธุรกิจเป็นไปอย่างเสรี และนอกจากนี้ยังเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำอันไม่เป็นธรรมในการประกอบธุรกิจเกิดขึ้น อนึ่ง นอกจากจะมีกฎหมายเฉพาะคือพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 แล้ว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ก็ยังมีบทบัญญัติที่เป็นการรับรองเรื่องดังกล่าวไว้ด้วย ดังจะเห็นได้จากในมาตรา 87² ที่มีบทบัญญัติเรื่องกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานทางเศรษฐกิจว่า รัฐต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาดและคุ้มครองการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้มีการดำเนินไปอย่างเป็นธรรม

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางกฎหมายที่สำคัญคือ เปลี่ยนหลักการจากระบบการควบคุมโครงสร้าง (Structural Control) เป็นระบบการควบคุมแบบพฤติกรรม (Conduct Control) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระบบการควบคุมแบบ

² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 87 บัญญัติว่า "รัฐต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด กำกับดูแลให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม คุ้มครองผู้บริโภค และป้องกันการผูกขาดตัดตอนทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือการจัดให้มีการสาธารณูปโภค"

พฤติกรรมนี้เป็นระบบที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพตลาดสินค้าและบริการของประเทศในปัจจุบัน เนื่องจากรูปแบบของตลาดสินค้าและบริการส่วนใหญ่ของประเทศไทยอยู่ในรูปตลาดของตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด* และตลาดที่มีผู้ขายน้อยราย** ทั้งนี้เพราะข้อจำกัดทางตลาดที่มีขนาดเล็ก ประกอบทั้งในด้านการผลิตในอุตสาหกรรมต่างๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงการประหยัดต่อขนาดการผลิต (Economy of Scale) เป็นอย่างมาก สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นนี้ย่อมที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาการผูกขาดได้ยาก³ ดังนั้น แนวทางในการควบคุมตลาดจึงควรเป็นไปในรูปแบบที่ควบคุมมิให้ผู้ที่มีอำนาจผูกขาดหรือมีอำนาจเหนือตลาดใช้อำนาจที่มีอยู่ไปในทางที่ไม่ชอบ อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตลาดสินค้าและบริการ และป้องกันมิให้มีการบิดเบือนสภาพของตลาดได้ เพื่อรักษาภาพของตลาดสินค้าและบริการให้พร้อมที่จะให้มีผู้ประกอบการรายใหม่เข้ามาแข่งขันได้อย่างเสรี

กฎหมายการแข่งขันทางการค้าในปัจจุบันจึงได้วางมาตรการเรื่องป้องกันการผูกขาดและการใช้อำนาจผูกขาดไว้ในหมวดที่ 3 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยกำหนดมาตรการที่สำคัญออกเป็น 5 ประการ คือ

- (1) มาตรการควบคุมพฤติกรรมของผู้มีอำนาจเหนือตลาด (มาตรา 25)
- (2) มาตรการควบคุมการควบกิจการ(มาตรา 26)
- (3) มาตรการควบคุมพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจในตลาดไม่ให้มีการผูกขาดลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้าหรือบริการ (มาตรา 27)
- (4) มาตรการควบคุมพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์ทางธุรกิจกับผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่นอกราชอาณาจักร (มาตรา 28)
- (5) มาตรการควบคุมมิให้ผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่ในตลาดทำลายการแข่งขันในระหว่างกัน (มาตรา 29)

อนึ่ง ในการบังคับใช้กฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 นี้มีทั้งสภาพบังคับทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ

* ตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด หมายถึง ตลาดที่ทั้งโครงสร้างของตลาดมีหน่วยธุรกิจมากมาย ผลิตหรือขายสินค้าที่มีความแตกต่างกันแต่สามารถใช้แทนกันได้ (differentiated product)

** ตลาดที่มีผู้ขายน้อยราย หมายถึง ตลาดที่มีหน่วยธุรกิจที่ผลิตสินค้าออกจำหน่ายในตลาดเพียงน้อยราย (few sellers) และสินค้าที่ผลิตออกจำหน่ายมีลักษณะแตกต่างกัน แต่สามารถใช้แทนกันได้ นอกจากนี้การเข้ามาผลิตแข่งขันในตลาด หรือการออกไปจากตลาดสามารถทำได้โดยเสรี อนึ่ง ด้วยเหตุที่มีจำนวนหน่วยธุรกิจน้อย ทำให้การดำเนินการของหน่วยธุรกิจแต่ละรายมีผลกระทบต่ออีกอย่างมาก

³ สุธีร์ ศุภนิติย์, "กฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าและกฎหมายว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ : มุมมองด้านผู้บริโภค", วารสารกฎหมาย, ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม 2542) : หน้า 73

สภาพบังคับทางอาญานั้น ต้องพิจารณาว่าการบังคับใช้โทษอาญาดังกล่าวนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายอาญาหรือไม่ กฎหมายอาญานั้น ถือเป็นเครื่องมือของรัฐที่ใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม ดังนั้น วัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นก็ย่อมแตกต่างกันไป อาทิ เพื่อเป็นการข่มขู่ เพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน เพื่อตัดโอกาสผู้กระทำความผิด และเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เป็นต้น ดังนั้นการลงโทษอาญาแก่ผู้กระทำความผิด นอกจากจะต้องคำนึงว่าควรจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษแล้ว โทษดังกล่าวจะต้องเหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดและก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมส่วนรวมอีกด้วยแล้ว

จากเจตนารมณ์ของกฎหมายอาญาในการประสงคที่จะคุ้มครองสังคมนั้น นอกจากจะมีบทบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายหลักแล้ว ยังมีการนำกฎหมายอาญาไปบัญญัติไว้ในกฎหมายพิเศษต่างๆ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะอีกด้วย ในพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากรัฐเห็นว่าหากมีผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำการให้ระบบเศรษฐกิจต้องเสียหาย หยุดชะงัก หรือดำเนินไปในทิศทางที่ไม่ควรจะเป็นหรืออย่างไม่เป็นธรรมแล้ว บุคคลดังกล่าวก็สมควรได้รับโทษ ดังนั้น พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ได้กำหนดโทษทางอาญา(จำคุกและปรับ) ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวไว้ด้วย

การผูกขาดทางการค้าเป็นปัญหาที่ต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศสหรัฐอเมริกาถือว่าเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ โดยมีการตั้งหน่วยงานชื่อว่า Antitrust Division ขึ้นภายในกระทรวงยุติธรรม เพื่อควบคุมดูแลเกี่ยวกับอาชญากรรมด้านนี้โดยเฉพาะสำหรับประเทศไทยเองก็ถือว่าการผูกขาดทางการค้าเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ โดยมีหน่วยงานที่กำกับดูแลคือ กองบังคับการสืบสวนและสอบสวนคดีเศรษฐกิจ ผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับความผิดทางเศรษฐกิจนั้นมักมีแรงจูงใจในการกระทำความผิดคือผลประโยชน์ในเชิงทรัพย์สิน จึงพบว่าการลงโทษอาญาในคดีความผิดอาญาทางเศรษฐกิจในบางครั้งนั้น ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการลงโทษ ผู้กระทำความผิดในคดีดังกล่าวไม่ควรถือว่าเป็นอาชญากรรมตามความหมายโดยทั่วไป กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดทางเศรษฐกิจนั้น บางกรณีมิได้มีเจตนาชั่วร้ายเจกเช่นกับอาชญากรรมโดยทั่วไป ประกอบกับความความผิดเหล่านี้เป็นความผิดที่เป็นการฝ่าฝืนบทกฎหมายที่เรียกว่า Mala Prohibita ซึ่งความผิดประเภทนี้มิได้เป็นความผิดอาญาที่เป็นความผิดในตัวเองประเภทที่เรียกว่า Mala in se แต่สาเหตุที่กฎหมายต้องกำหนดไว้ให้เป็นความผิด ก็เนื่องจากผลของการกระทำความผิดเหล่านั้นจะกระทบต่อประชาชนโดยรวมและก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ

ปัญหาที่เกิดจากการลงโทษทางอาญาตามกฎหมายนี้มีหลายประการด้วยกัน เช่น เรื่องกระบวนการพิสูจน์พยานหลักฐาน ซึ่งตามวิธีการพิจารณาความอาญานั้น ภาระในการพิสูจน์ต้องเป็นไปตามหลัก beyond reasonable doubt คือบุคคลจะรับผิดทางอาญาได้นั้นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยอย่างสิ้นเชิง ซึ่งโจทก์จะต้องนำสืบให้เห็นว่ามีความผิดเกิดขึ้นจริง และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด แต่ถ้าพยานโจทก์ก็ยังเป็นที่สงสัย ควรต้องยกประโยชน์ความสงสัยนั้นให้เป็นผลดีแก่จำเลย⁴ ซึ่งในทางปฏิบัตินั้นเห็นว่าในความผิดดังกล่าวนี้ เป็นการยากที่จะสืบได้ว่าจำเลยทั้งพยานหลักฐานให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัด ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการนำมาตรการทางอาญามาบังคับจึงยากที่จะนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้

นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ได้กำหนดกรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล กฎหมายได้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนผู้จัดการของนิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิดและเป็นภาระของบุคคลเหล่านั้นในการต้องพิสูจน์ว่าการกระทำความผิดดังกล่าวนั้นตนมิได้รู้เห็น ยินยอม หรือได้จัดการตามสมควรเพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดนั้นแล้ว ซึ่งตามหลักกฎหมายอาญาแล้ว การจะลงโทษผู้กระทำความผิดได้ก็ต่อเมื่อปรากฏว่าผู้กระทำความผิดนั้นมีเจตนาในการกระทำความผิดและกระทำไปโดยรู้ข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบความผิด ซึ่งกว่าที่จะมีการพิสูจน์เจตนาและเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้นั้น อาจต้องใช้เวลาและส่งผลให้ความเสียหายยังเกิดขึ้นต่อไป

หนึ่งในกฎหมายฉบับนี้มีการกำหนดสภาพบังคับทางอาญา คือการปรับและการลงโทษจำคุก ซึ่งการลงโทษจำคุกนั้นมีผลเฉพาะตัวบุคคล แต่ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นคือความผิดที่กระทำขึ้นตามกฎหมายฉบับนี้ เป็นการกระทำความผิดทางเศรษฐกิจซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นการกระทำความผิดของนิติบุคคลจึงอาจเป็นการเปิดช่องทางให้นิติบุคคลที่ต้องการกระทำการผูกขาดขึ้นในตลาด ทำการจ้างบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้แทนของตนเพื่อให้รับผิดแทนนิติบุคคลได้ เพราะเมื่อบุคคลที่นิติบุคคลดังกล่าวนั้นเชิดเป็นผู้แทนนั้นต้องโทษจำคุกไปแล้ว นิติบุคคลดังกล่าวก็ยังสามารถแสวงหาผลประโยชน์จากสังคมได้ต่อไป จึงเห็นได้ว่ากฎหมายอาญาไม่สามารถที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดที่แท้จริงได้

เมื่อพิจารณาในทางกลับกัน การที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดโทษจำคุกซึ่งถือได้ว่าเป็นโทษที่มีความรุนแรงเนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้มีการกระทำความผิดตามกฎหมาย แต่ก็อาจเป็นการส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องการที่จะทำการแข่งขันใน

⁴ เจริญธรรม ลัดพลี, คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน, พิมพ์ครั้งแรก (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2540), หน้า 118.

ตลาดโดยสุจริต เกิดความเกรงกลัวและไม่กล้าที่จะกระทำการแข่งขันได้ เนื่องจากเกรงว่าตนอาจกระทำการใดที่เข้าข่ายว่าเป็นความผิดใดความผิดหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องรับโทษอาญาตามกฎหมายฉบับนี้ และอาจถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากรของสังคมเพราะผลร้ายจากโทษอาญานั้นเอง

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนเห็นว่ากรณีที่พระราชบัญญัติการแข่งขันท่างการค้า พ.ศ. 2542 กำหนดโทษอาญาในความผิดต่างๆโดยมิได้คำนึงถึงลักษณะและความรุนแรงของความผิดนั้นอาจมีความไม่เหมาะสม จึงเห็นสมควรศึกษามาตรการทางอาญากฎหมายฉบับนี้ที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการแข่งขันท่างการค้า ว่าการลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายอาญาที่ต้องการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่สังคมและจะส่งผลให้ปัญหาที่เกิดจากการแข่งขันท่างการค้านั้นลดลงอันเป็นบรรเทาความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นในสังคมหรือไม่ โดยพิจารณาจากแนวคิดและวัตถุประสงค์ในการลงโทษตามกฎหมายอาญาประกอบกับแนวคิดและทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ว่าสามารถนำกฎหมายอาญามาใช้บังคับกับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้เหมาะสม มากน้อยเพียงไร ทั้งนี้โดยศึกษาเปรียบเทียบกับ การบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันท่างการค้าของต่างประเทศเพื่อหาแนวปฏิบัติที่เหมาะสมต่อไป

1.2 สมมติฐาน

การบังคับใช้โทษอาญาภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันท่างการการค้า พ.ศ. 2542 อาจมีความไม่เหมาะสมและอาจไม่สามารถสนองตอบต่อนโยบายการแข่งขันท่างที่เสรีและเป็นธรรมในระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยได้

1.3 วัตถุประสงค์

1. ศึกษาและวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมในการบังคับใช้โทษอาญากับความผิดเกี่ยวกับกฎหมายแข่งขันท่างการการค้า ภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันท่างการการค้า พ.ศ. 2542
2. ศึกษาเกี่ยวกับแนวความคิดพื้นฐานทางเศรษฐศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับนิติศาสตร์
3. ศึกษาเปรียบเทียบการบังคับใช้โทษอาญาในกฎหมายแข่งขันท่างการการค้ากับกฎหมายการแข่งขันท่างการการค้าของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย
4. เสนอแนะการแก้ไขปัญหากการบังคับใช้โทษอาญาตามพระราชบัญญัติการแข่งขันท่างการการค้า พ.ศ. 2542

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาวิจัยทางนิติศาสตร์ และมีเนื้อหาวิเคราะห์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการทางอาญาในกฎหมายการแข่งขันทางการค้าโดยมีการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการลงโทษทางอาญาและนำมาวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมในการที่จะนำมาใช้บังคับกับความผิดตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเปรียบเทียบกับ การบังคับใช้กฎหมายอาญาในกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น แคนาดา และออสเตรเลีย

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาเชิงวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยดำเนินการค้นคว้าและรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในรูปแบบของกฎหมาย คำอธิบายกฎหมาย วิทยานิพนธ์ วารสาร บทความ ข้อมูลจากหนังสือ วารสาร สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ในห้องสมุดของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประมวลวิเคราะห์ เพื่อหาข้อสรุปและเสนอเป็นแนวทางที่ควรดำเนินการต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิดและทฤษฎีในการบังคับใช้โทษอาญา ซึ่งนำมาใช้กับความผิดอาญาทางเศรษฐกิจตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า
2. ทำให้ทราบถึงทฤษฎีพื้นฐานทางเศรษฐศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับนิติศาสตร์
3. เพื่อวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาและประสิทธิภาพในการใช้มาตรการทางอาญาตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าของไทย
4. เพื่อนำเอาข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ผลที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ไปประกอบการพิจารณาหรือแนวทางในการปรับใช้กฎหมายอาญาตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น